

ומעשה נמי במרים התרמודית, שנזרק עליה אחד מן הדמים, ובאו והודיעוה על בתה שהיתה מסוכנת.

והלכה ומצאה שמתה, ונטמאה לה.

ואמרו חכמים: תבוא שאר קרבנותיה, ותטהר.

הרי מבואר שעל הקרבנות אנו דנים.

ומסקינן: אכן שמע מינה!

פותר כל קרבנותיו שהביא, ולא כל ימי נזירותו, וכפי שנתבאר במשנה.

ומסייעת הגמרא למה שביארה, שנידון המשנה הוא לענין הקרבנות, ולא לענין ימי הנזירות:

הכי נמי מסתברא כפי שפירשנו:

דקתני במשנתנו: וחכמים אומרים: יביא שאר קרבנותיו, ויטהר.

הדרן עלך פרק שלושה מינין

עליו אינו סותר, שהרי לעיל במשנה כשנטמא ביום שלשים אינו סותר אפילו כשלא התחיל עדיין להביא קרבנותיו, ומשום דזה כבר "אחר מלאת" משום "מקצת היום ככולו", הרי מוכרח שאף רבי אליעזר מודה שאין סתירה אלא ב"תוך מלאת", ואין די במה ששם נזיר עליו כדי לסתור את הימים הראשונים.

ב. דברי התוספות בד"ה והאמר משובשים מאד. והאחרונים הגיהו הגהות שונות. ונראה שדבריהם אינם אלא לשיטת בר פדא לעיל, בסוגיא דף ה וו, ועל כן לא הובאו דבריהם כאן, וראה גם מה שכתב הרא"ש.

קרבנותיו כדין ביום שלשים ואחד, שהרי כן הוא דינו לכתחילה; ואם כן הרי פשיטא ד"אחר מלאת" הוא, ואינו סותר את הכל, ואינו ענין לשיטתו של רבי אליעזר לעיל במשנה ואף חכמים שם מודים לזה, רק שהם סוברים שביום שלשים עדיין "תוך מלאת" הוא!?

ולכן צריך לבאר שקושיית הגמרא אינה לפי שיטתו של רבי אליעזר שנחלק על חכמים לעיל, אלא דממילא משמע מדברי רבי אליעזר שם, שסתירת נזירות אינה שייכת אלא כשהוא ב"תוך מלאת" ימי נזרו.

אבל כשעברו ימי נזרו אף שעדיין שם נזיר